

Галина Волкова, керівник молитовної групи: Я твердо знаю: коли Бог звертається, треба лишати все, падати на коліна й молитися

Як Ви прийшли до Господа?

Я прийшла до Бога, коли з моїм чоловіком трапилася біда. Увесь час на роботі я плакала, колега, бачивши це, запросила до церкви, сказала, що стане легше. Так почала ходити до громади баптистів, вони подарували мені Біблію і сказали, що треба її постійно читати. А я так хотіла мати Біблію, тому була вдячна за подарунок. Ходила до церкви щонеділі, але вона розташовувалась у Смілі, а я жила в селі Велика Яблунівка.

Щоб не їздити до району, вирішила ходити до місцевого православного храму. Весь час читала Біблію і в мене виникло багато питань. Головне, яке мене хвилювало, поставила священику: «Чому у Біблії написано святить суботу, а ми святкуємо неділю?» Він відповів, що так постановила церква. Ця відповідь мене не задовольнила, але відвідувати православний храм не припинила, бо мене цікавили ікони. Так багато «святих», а я їх не могла запам'ятати. Розпитаю, мені розкажуть, а потім знову забуваю якого про що треба просити. На роботі колега, яка відвідувала протестантську церкву, показала біблійні слова щодо ікон. Я читала ці тексти, а зрозуміти не могла, як це не признавати ікони? Шість місяців роздумувала про те, що бачила в церкві і що говорить Біблія. Бачила, що Святе Письмо говорить вірно, а у церкві – неправильно. Мене турбувало питання суботнього дня, молилася, щоб Господь відкрив, бо я не чула про людей, які поклоняються Йому у суботу.

Зустріла якимось на базарі односельчанку Софію, розговорилися про віру, і тут вона каже, що святить суботній день. Я почала з нею спілкуватися, а собі думаю: «Вона мене буде запрошувати у свою церкву, але я туди не піду, буду ходити тільки у православну. Мені тут добре, бо це віра батьків». Софія не агітувала, ми просто спілкувалися про Біблію. Одного разу вона розповіла мені, що Ісус Христос прийняв хрещення вже у дорослому віці, і це запало мені у душу. Почала думати, що у Біблії сказано про суботу, ікони й хрещення, погоджувалась з усім. Вирішила, що обов'язково треба хреститися. Два місяці не ходила у православну, але і до адвентистів не йшла, бо ж сказала собі, що не піду туди.

Мені Дух Святий відкрив, що я не в завіті з Богом, що можу померти і не буду спасенною. З'явилася сильна тривога, ця думка мене так турбувала, що я пішла до Софії й сказала, що хочу прийняти хрещення. Вона відповіла, що так не можна, адже я не ходила адвентистської церкви, і просто так мене охрестити не можуть. Але я так благала, плакала, говорила, що помру, не буду спасенною, що дуже хочу хреститися, і вона погодилася запитати пастора.

24 серпня 2003 року повинно бути хрещення, але Софія сказала, що мене не допустять и пропонувала, щоб я відвідувала церкву, а перед Новим роком буде ще одне хрещення. Але у мені тривожно було, ходила і думала про хрещення. В неділю 24 серпня встала рано, мені сказали, що моя дочка Оксана просила мене приїхати. Я поїхала, бо хвилювалася, що у дочки щось трапилось. Приїхала, а Оксана каже, що нам дозволили прийняти хрещення. Я раніше все, що дізнавалася від Софії розказувала дочці.

Разом прийшли у молитовний будинок, прийняли хрещення. Після я почала регулярно ходити до церкви, хоча й говорила, що не піду.

Вам не було страшно приходити до церкви?

Ні, бо адвентистська церква ґрунтується на Біблії. Я

поспілкувалася з пастором, багато розмовляла з односельчанкою Софією і Бог відкрив мені, що ця церква – істинна. На роботі у мене одна жінка ходила до баптистів, інша до харизматів, ще одна – у православну. Усі розповідали про Бога, але я читала Біблію і коли дізналася про суботу, вже не могла нікуди ходити, як тільки до адвентистів. В мене було багато питань, основні три моменти: субота, ікони, хрещення. На всі питання мені у адвентистській церкві відповідали: «Так говорить Біблія», тому бачила, що це істинна церква.

Де ж Ви працювали? Були досвіди на роботі?

Я працювала у відділенні психіатричної лікарні, де лікувалися залежні від алкоголю. На зміні працювали зі мною прихожани інших церков, але ми завжди разом молилися про проблеми та роботу.

В той час в нас була одна хвора з діагнозом «хронічний алкоголізм». Ця жінка, агроном за професією, одного разу труїла жуків і дала таку велику дозу отрути, що в неї відмовили ноги. Від цього почала пити і потрапила до нас. Ми розказували їй про Бога, тому одного разу вона прийшла у кабінет для медсестер і просить: «Помоліться за мене, щоб Бог зцілив мої ноги і я змогла ходити». Але я чомусь не захотіла молитися. Пішла робити уколи, набрала ліки у шприц, хотіла вже йти, але відчула, що Бог спонукає молитися. Я противлюся, а Він не дає мені йти. Виникло велике бажання молитися за цю жінку. Тому залишаю шприц і йду до сестринської. Ми разом почали молитися, попросили Бога зцілення. І сталося чудо – жінка зайшла до нас на милицях, а вийшла цілком самостійно.

Це була нічна зміна, вранці розповіли про це чудо іншим лікарям. Наша завідувачка повірила, а інший лікар лише розсміявся. Два тижні ця жінка ще була в лікарні, а після виписки пішла додому без допомоги. Сказала, що усім буде розповідати про Бога, що не буде пити.

Які молитовні досвіди Вашої сім'ї можете розказати.

Мій батько перед смертю майже рік вже не вставав. Завжди питав мене: «Що тобі не вистачає, що йдеш у ту церкву?» Йому було дуже важко, я завжди питала, чи помолитися за нього. Спочатку він був проти, але пізніше погодився. Вранці я помолилася, ввечері знову питаю і батько не відмовився. Через тиждень запропонувала помолитися самому, але він відказав, що не знає ніякої молитви, тим паче «Отче наш». Сказала молитися своїми словами і він каже: «Господи, прости мене, грішного». Так ми молилися – спочатку я, потім він: «Господи, прости мене, грішного». Питав, як його може Бог простити. Я розказувала про спасіння, про Ісуса Христа. Приїздили пастори Олексій Носков та Віктор Бойчук, розмовляли з ним, молилися. Відповідь на нашу молитву дізнаємося тільки після другого приходу Ісуса.

Наша дочка Оксана з чоловіком мають дитячий будинок сімейного типу, взяли діток на виховання. Одного разу вони попросили побути з дітьми – їм треба було поїхати у Харків. Я молилася за них, бо йшов дощ з снігом, дорога була слизькою. Подзвонила, кажуть, що скоро приїдуть. Лягла спати, але через деякий час прокинулася і таке бажання молитися за дочку з чоловіком. Стала на коліна, молюся, прошу Бога вберегти їх. Ще не закінчила молитву, Оксана дзвонить й питає чи я молилася і розказує, що в них якраз була аварійна ситуація. Лобового зіткнення уникнути не можна було ніяк, і тільки Бог та ангели захистили. Вони цілі й неушкоджені приїхали додому.

Можете ще розказати якісь досвіди?

Одного разу відчула бажання молитися за одну сім'ю, але я не знала за що конкретно молитися. Молюся зранку, в обід і кажу Богові: «Хіба в мене немає своїх проблем, щоб молитися за цю родину? Я не знаю за що молитися. Мені за внуками треба доглядати». Але бажання не зникає. Потім відчула легкість і перестала молитися. Через декілька місяців жінка, за яку молилася, розказала, що в племінниці загорілася хата, одна дитина отримала важкі опіки, а інша загинула. Саме в той день, коли Господь спонукав мене молитися, цій дівчинці робили третю операцію, довго не могли вивести з наркозу.

Перед церквою була велика тополя. Ми молилися і зверталися до керівників міськвиконкому, щоб прибрати її, бо якщо б впала, то наробила лиха. Ніхто не хотів допомогти, бо там багато дротів і зрізати дерево складно. Молитовна група молилася. Одного разу приїхала служба благоустрою й все зробили. Ми тільки дивилися і дякували Богу, бо багато років просили.

Як тільки хрестилася, одного разу йшла до церкви. Тоді у селі робили газопостачання й під дорогою пробивали тунель для газової магістралі. Я привіталася з працівниками, вони спитали куди я йду. Відказала, що до церкви. Вони мене просять: «Помолися за нас у церкві. Ми вже тиждень не можемо зробити під дорогою тунель, вже змучилися, але нічого не виходить. можливо, Бог допоможе?» Я запропонувала помолитися на місці. Почала молитися, вони познімали головні убори, голови опустили, один став на коліна.

Через деякий час прошу Бога, щоб показав мені результат тієї молитви. Минув місяць, йду додому з електрички, наздоганяє мене чоловік, який там працював і каже: «Я тебе часто згадую. Пам'ятаєш, як ти помолилася? Після молитви ти пішла і ми все зробили, все пішло так легко, що ми дивувалися. До того стільки часу і сил витратили, але нічого не могли зробити, а після молитви так все швидко і легко прокопали». Я розказала, що це Бог діяв. Потом приносила цій сім'ї газети, спілкувалися про духовне.

Була в мене колега Марина. Я їй розповідала про Бога, розказувала досвіди. Зазвичай намагаюсь прокидатись о пів на п'яту, щоб читати Біблію. Прокинулась і відчуваю, що треба молитися за цю жінку. Не можу зрозуміти чому, бо в неї наче все добре. Пізніше вона прийшла на роботу і розказує: «Мені ввечері було дуже погано, не спала цілу ніч, і подумала, щоб Ви за мене помолилися. Мені було так зле, що хотіла вкоротити собі віку. Тільки вранці мені стало легше». Я зрозуміла, Бог спонукав мене раніше молитися, але я втомилася й тільки вранці почала молитися.

Я твердо знаю: коли Бог звертається, піднімає з ліжка, відриває від роботи, треба лишати все, падати на коліна й молитися.

Питання – Алла Шумило